శివుడాజ్ఞ

ఆరోజు మంగళవారం. శివరావుపూజకి దీపాలూ, పువ్వులూ, కర్పూరం సమకూరుస్తోంది సుమన. కానీ మనసంతా మరోచోట వుంది.

రెండు రోజులక్రితం అత్తయ్యగారు మిల్వాకీనించీ ఫోన్ చేశారు ఇక్కడికి వచ్చి మూడు రోజులయిందనీ, వారం రోజులపాటు వుంటాననీ. ఆమాట తెలిసిందగ్గర్నుంచీ ఆమెని మళ్లీ చూడాలని ఒకటే తహతహగా వుంది సుమనకి. ఆమాట శివరావుకి చెప్పింది కూడాను. అంతకుముందు అత్తయ్యగారు న్యూయార్కునించి ఫోను చేసినప్పుడు కూడా చెప్పింది అతనికి.

"అలాగే. తప్పకుండా ఆవిడని చూడ్డానికి వెళ్దాం" అన్నాడతను. అతనికి తెలుసు ఆ అత్తయ్యగారంటే సుమనకి ఎంత అభిమానమో. పైగా దేశం వదిలి ఇంత దూరం వచ్చేక ఆవూరికాకి కనిపించినా తుళ్లిపడుతుంది హృదయం. దూరాలు మనుషుల్ని ఎంత దగ్గర చేస్తాయో తెలియాలంటే కొన్నాళ్లు విదేశీవాసం చెయ్యాలి. అందులోనూ అమెరికా అయితే మరీ తేలిక అయినవారికోసం ఆర్తి స్పష్టం కావడానికి.

శివరావు స్నానం చేసి, బట్టలు మార్చుకుని దేవీస్తవం చదువుకుంటూ గదిలోకి వచ్చేడు. అమెరికా వచ్చి ఆరేళ్లయింది. మూడుగదులవాటా ఒకటి తీసుకుని అందులో ఒకగది పూజగదిగా అమర్చుకున్నారు. సుమనకి అంత పట్టింపుల్లేవు కానీ శివరావుది నిప్పు నీళ్లు కడిగే వంశం. నిత్యపూజలవల్లే తాను ఇంత అభివృద్ధి సాధించేనని గట్టిగా నమ్ముతాడు అతను.

"శనివారం ఏమయినా పనుందా?" అనడిగింది సుమన శనలో తను మాటాడుకుంటున్నంత నెమ్మదిగా.

శివరావు దేవీస్తవం ఉచ్చరిస్తూ తలూపేడు అవునో కాదో తెలీకుండా. సుమన వూరుకుంది. ఆసమయంలో అడగడం తనదే పొరపాటు. జవాబులు వచ్చే సమయం కాదది. కానీ మనసు ఆచుకోలేక అడిగింది. నిజానికది ప్రశ్న కాదు. మొన్నటినించీ సూచా వాచా తెలియజేస్తూనే వుంది రానున్న శనివారం మిల్వాకీ వెళ్తే బాగుంటుందని. చిన్నప్పుడు చల్లటి సాయంసమయాల చక్కని కథలు చెప్పిన అత్తయ్యగారు మిల్వాకీ వచ్చేరు. అంతకుమున్ను న్యూయార్కులో వుండగా ఆవిడే ఫోను చేసి చెప్పేరు. అంతకుపూర్వం కథ ఏమిటంటే– అత్తయ్యగారు కాలిఫోర్నియాలో

వున్న కొడుకు రాంబాబుని చూడ్డానికి వచ్చారు. అక్కడినించీ న్యూయార్కు వచ్చేరు కోడలి అన్నగారు ఈస్టుకోస్టు చూపిస్తాను రమ్మని పిలిస్తే.

ఆకోడలి అన్నగారిఇంటిలో తెలుగుజ్యోతి పత్రిక తీసి చూస్తూంటే సుమన పేరు కనిపించింది. ఆవిడ ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరయిపోతూ "అయ్యో, ఈ పిల్లిక్కడుందా? మాఅమ్మాయిలాటిదే. ఇంతప్పటినుండీ తెలుసు నాకు ఈ పిల్లని. మాయింటికి రోజూ వచ్చేది," అన్నారావిడ ఎడంచేయి గాలిలో మూడడుగులు ఎత్తి చూపుతూ.

ఆవెంటనే ఆయింటాయన చకచకా ఇంటర్నెట్టెక్కేసి, జాలంలో గాలంవేసి సుమన అజా పజా ఎక్కలాగి, అక్కడ కనిపించిన నెంబరుకి ఫోను చేసేడు. సుమన ఇంట్లోనే వుంది. ఫోను తీసి హాలో చెప్పింది.

వెంటనే అవతలినుండి "మీచిన్ననాటి నేస్తం ఇక్కడున్నారు, వుండండి ఫోను ఆవిడకి ఇస్తాను" అని సుమన జవాబుకి ఎదురుచూడకుండానే అవతలివేపు మాయమయిపోయేడు.

సుమన ఈ స్నేహితురాలెవరయి వుంటారు చెప్మా అనుకుంటూ తికమక పడుతూ, ఎదుటనున్న గోడా, ఆపక్కనున్న కిటికీ, ఆకిటికీలోంచి కనబడుతున్న చెట్టూ, చెట్టుమీద పిట్టా చూస్తూ కూచుంది ఫోను పట్టుకుని. గోదారీ గట్టుందీ పాట కూడా గుర్తొచ్చింది. గోదావరి కనపళ్లేదు కానీ ...

మరో అయిదు నిముషాల తరవాత మళ్లీ ఆయనే వచ్చి, "హాలో సారీ" చెప్పి, "ఉండండి ఇప్పుడే వస్తున్నారు" అని చెప్పి మళ్లీ ఫోను బల్లమీద పెట్టేశాడు.

సుమనకి అయోమయంగా వుంది. తన స్నేహితులందర్నీ పేరు పేరునా తలుచుకుంది కానీ ఎవరా అన్నది తెగలేదు. తన స్నేహితులయితే తనకి ఆర్నెల్లముందే తెలిసేది. వాళ్లక్కడ ఇండియాలో వీసా అందుకోగానే, ఇంకా అంతకుమున్నే తనకి ఆఘమేఘాలమీద వార్త అందజేసి వుండేవాళ్లు.

ఆఖరికెలాగైతేనేం, ఫోనులో హాలో వినిపించింది. రవంత పెద్దతనం వుంది గొంతులో. సుమన "హాలో" అని "ఎవరండీ" అంది సందేహిస్తూ.

"నేనమ్మా, అత్తయ్యగారిని. గుర్తున్నానా? రోజూ సాయంకాలాలు మాయింటికి వచ్చేదానివి."

"అత్తయ్యగారా! అయ్యో మిమ్మల్ని మర్చిపోతానా, ఎప్పుడొచ్చారు? ఎక్కడున్నారు?" అంది హడావుడిగా ముందు ఉలికిపడి, తరవాత ఎగిరి గెంతేసినంత పనిచేస్తూ. కాళ్లు భూమ్మీద ఆన్లేదు మరింక.

"అవునమ్మా. రాంబాబు ఇప్పుడు కాలిఫోర్నియాలో వున్నాడు కదా. ఇల్లు కొనుక్కున్నాడు. గృహప్రవేశానికి వచ్చేను." అన్నారు. ఆవిడ కూడా ఆపిల్ల తనని గుర్తు పెట్టుకున్నందుకు పొంగిపోయారు.

"బాగుందండీ. మీ గొంతు వింటుంటే నాకు మళ్లీ మీ వంటింటిలో కూర్చున్నట్టే వుంది," అంది సుమన.

"నువ్వెక్కడున్నావు. ఇక్కడికి దగ్గరేనా?" అని అడిగారావిడ.

"లేదండీ. మాకు న్యూయార్కు చాలా దూరం. మీరు షికాగో వస్తే చెప్పండి. మేమే వస్తాం మిమ్మల్ని చూడ్డానికి" అంది సుమన.

"చికాగోనా. లేదు, చికాగోలో మావాళ్లెవరూ లేరు. మీకు మిల్వాకీ దగ్గర కాదా?" "మిల్వాకీ ఇంకా దగ్గర అత్తయ్యగారూ. చెప్పండి ఎప్పుడొస్తున్నారు?" అంది సుమన ఉత్సాహంగా.

"ఇంకా తెలీదమ్మా. అక్కడ మా పెత్తండ్రి మనవరాలు వుంది. రమ్మని తెగ పిలుస్తోంది. ఆఅబ్బాయికి అదేదో కంపెనీలో వుద్యోగం. తనేమో ఇద్దరు పిల్లలని చూసుకుంటూ ఇంట్లోనే వుంటోంది. రమ్మని మరీ మరీ పిలుస్తోంది కానీ నేనే ఆలోచిస్తున్నా. ఏమిటో ఈ తిరగడాలు.. నానా హైరానాను." అన్నారావిడ ఆయాసపడుతూ.

"రండి. తప్పకుండా రండి. నాక్కూడా మిమ్మల్ని చూడాలని చాలా వుంది. నేను మిల్వాకీ వచ్చి మావూరు తీసుకు వస్తాను. మాయిల్లు కూడా మీరు చూడాలి. ... ప్రయాణాలు ... అవునులెండి. అనుకుంటాం కానీ ఇక్కడా ప్రయాణాలు అంత తేలిగ్గా సాగవు." అంది సుమన హడావుడిగా.

అత్తయ్యగారిని మళ్లీ చూడాలని మాచెడ్డ తహతహగా వుంది. జరక్కపోవచ్చన్న నిస్పృహ కూడా వెనువెంటే తన్నుకొస్తోంది ఎదలో. పెద్దావిడ, ఆవిడని ఇబ్బంది పెడుతున్నానేమో అని కూడా అనిపించింది ఒక్క క్షణం.

అవును, ఇక్కడ చెప్పుకోడానికి కార్లున్నాయి, విమానాలున్నాయి. విశాలంగా రోడ్లున్నాయి. లేనిది మాత్రం టైము. రోజుకి ముప్పైయారు గంటలున్నా చాలని వుద్యోగం శివరావుది, ఆపైన సంఘసేవా. ఎవరింట్లో ఏపూజా ఏవ్రతం అయినా ఈయనగారికి వనే. ఏరోజు చూసినా రానున్న మూడువారాలకి బుక్కయిపోయుంటాడు.

ఇప్పుడు అత్తయ్యగారు మిల్వాకీ వచ్చారు. రాగానే ఫోను చేసారు. ఆవిడ పెత్తండ్రి మనవరాలు, రత్నమాల, కూడా ఎంతో చనువుగా "ఆవీకెండు తప్పకుండా రండ"ని మరీ మరీ చెప్పింది.

శివరావు ఏవారం ఏంచేస్తాడో సుమన అడగడం మానేసి చాలా రోజులయింది. తనకేదేనా ఆలోచన వున్నా లాభం సున్నా, ముందుగా చెప్పినా ఒకటే చెప్పకపోయినా ఒకటే. అతనికెప్పుడూ హఠాత్తుగానే పనులు తగులుతుంటాయి. ఒకొక్కప్పుడు, వూళ్లో అయితేనూ, తెలుగువాళ్లయితేనూ తను కూడా వెళ్తుంది. లేకపోతే అతన్ని తోలేసి, తనపనేదో తను చూసుకుంటుంది.

సుమనకి కథలూ, కవితలూ, కంప్యూటరులో తెలుగు బ్లాగులూ, ఆరేళ్ల పండు. … ఇదే లోకం.

పూజా, బ్రేక్‌ఫాస్టూ అయేక, బట్టలు మార్చుకుంటూ అన్నాడు, "ఈవారం పడదేమో. ఇంకా తెలీదు కానీ మా బాసు ఏదో కొత్త ప్రాజక్టుగురించి మాటాడదాం," అన్నాడు.

అంటే ఆరోజంతా గోవిందా. గాల్ఫ్ కోర్సులో తప్ప మాటాడలేడా బాసురుడు. పెద్దాయనతో పని కనక వారెక్కడికి రమ్మంటే అక్కడే హాజరవాలి, రాచనేతికి కొంగు పట్టమని …

మళ్లీ అతనే, "ఏం, ఏమైనా పనుందా?" అని అడిగేడు.

"లేదు. వూరికే అడిగేను" అంది సుమన. ఎలాగా జరగదని తెలిసి ఎందుకు చెప్పడం తన మనసులోమాట అనిపించింది. పైగా ఆతనికి ఆమాత్రం గుర్తు లేనందుకు కాస్త నొప్పి కలిగింది కూడా. పండుని కేకేసింది స్కూలికి టైమవుతోందంటూ.

శుక్రవారం రాత్రి ఎనిమిది గంటలకి వచ్చేడు శివరావు ఆఫీసునుంచి. వస్తూనే హుషారుగా "హనీ" అన్లేదు కానీ అంత సరదాగానూ చెప్పేడు, "రేపు మిల్వాకీ వెళ్దాం".

సుమన తెల్లబోయింది.

"ఇంత రాత్రప్పుడు పిలిచి తెల్లారి వస్తున్నాం అంటే వాళ్లేం అనుకుంటారో. వాళ్లకి వీలవుతుందో లేదో కనుక్కోవాలి కదా" అంది.

"మనమేమీ వాళ్లింట్లో తిష్ఠ వెయడం లేదు కదా. వూరికే చూసి వచ్చేద్దాం. మహా అయితే ఓ గంటసేపు కూర్చుంటామేమో. లంచి చెయ్యొద్దని చెప్పు. అందరం రెస్టారెంటుకు వెళ్దాం.," అన్నాడు శివరావు. అతని ధోరణి చూస్తే రెస్టారెంటులో ఎవరికేం కావాలో ఆర్డరు చేసేసేడేమో కూడా అనిపిస్తుంది ఎవరికైనా.

సుమన కొంచెంసేపు ఆలోచించి, "సరే పిలిచి చూద్దాం, వాళ్లు కానీ వీల్లేదంటే తగువు తీరిపోతుంది" అనుకుంటూ ఫోను చేసింది.

రత్నమాల ఫోను తీసి, "తప్పకుండా రండి" అంది ఆప్యాయంగా.

"సరేనండీ. మేం వచ్చేసరికి పదకొండవుతుందేమో. మీరేం లంచి ప్రయత్నాలు చెయ్యకండి. నాకు అత్తయ్యగారిని చూడడమే ముఖ్యం" అంటూ సుమన నొక్కి నొక్కి చెప్పింది.

"అలా అనకండి. మీరు మాఇంటికి వూరికే రమ్మంటే వస్తారేమిటి. అత్తయ్యగారికోసమే అయినా వస్తున్నారు కదా. మా ఇంట్లోనే లంచి. కాదంటే నేను ఒప్పుకోను. అత్తయ్యగారిచేతే చెప్పిస్తాను కావలిస్తే," అంది ఆపేక్ష వుట్టిపడుతూన్న గొంతుతో.

సుమనకి ఆఅమ్మాయి కలుపుగోలుతనం నచ్చింది. హాయిగా అనిపించింది. మర్నాడు ప్రయాణానికి కావలసినవి సమకూర్చడం మొదలుపెట్టింది.

రాత్రి ఒకంతట నిద్దర పట్టలేదు. ఆనాటి అత్తయ్యగారిల్లూ, ఆవిడ చెప్పినకథలూ. చెప్తూ వేసిన పోపు ఘుమఘుమలూ కూడా నిన్నో మొన్నోలా వుంది తలుచుకుంటుంటే. ఆఖరికి ఏరెండు గంటలకో రెప్పలు బరువెక్కుతుండగా, ఇంటిముందు కారు ఆగిన చప్పుడు వినిపించింది.

పక్కకి తిరిగి చూస్తే శివరావు గాఢనిద్రలో వున్నాడు. ఎవరై వుంటారు చెప్మా అనుకుంటుండగానే, టింగ్ టింగ్ మంటూ గంట మోగింది. పక్కనున్న భర్తని కుదిపి లేపుతూ, "ఎవరో వచ్చినట్టుంది" అని అతనికి చెప్పి, తను లేచి వెళ్లి తలుపు తీసింది. ఎదురుగా ప్రకాశం, హైస్కూల్లో శివరావు క్లాసుమేటు, నిలబడి వున్నాడు నవ్వు మొహంతో. ఇంటిముందు కారులో వెనకసీటులో తల్లిదండ్రులు కాబోలు వడలిన మొహాలతో కూర్చుని చూస్తున్నారు దీనంగా.

"సారీ, మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేసినట్టున్నాను" అన్నాడతను విచారిస్తూ.

"లేదు లెండి. ఈవేళలో చేసే పని ఏంవుంటుంది కనక, రండి," అంటూ సుమన తలుపు బార్లా తీసింది.

ప్రకాశం వెను దిరిగి కారుదగ్గరికి వెళ్లి, తల్లిదండ్రులని దిగమని చెప్పి, డిక్కీలోంచి సూట్‌కేసులు దింపసాగేడు. శివరావు కూడా మంచం దిగి హాల్లోకి వచ్చేడు. ప్రకాశం మళ్లీ సారీ చెప్పి, తల్లిదండ్రులని విస్కాన్సిన్ డెల్స్‌కి తీసుకెళ్లి వెనక్కి వెళ్తున్నాం అని చెప్పేడు. నాలుగు రోజులయింది. తిరుగు ప్రయాణంలో పెద్దవాళ్లు సొమ్మసిల్లి పోయారని గ్రహించి, ఈపూట ఇక్కడ పడుకుని రేపు వెళ్దాం అని ఆగేడుట.

"మంచిపని చేసావు. ఈవిధంగానేనా నిన్ను చూడడం అయింది. రా, రా." అంటూ హడావుడిగా ఆహ్వానించేశాడు శివరావు.

పెద్దవాళ్లిద్దరూ "హమ్మయ్య" అంటూ నిట్టూర్చారు. వాళ్లకి ప్రాణం లేచొచ్చింది నిజమైన ఇల్లు కనిపించేసరికి.

మొత్తంమీద అందరూ ఆకబురూ ఈకబురూ చెప్పుకుంటూ పక్కలెక్కేసరికి నాలుగయింది.

అందరికంటె ముందుగా లేచి, కాఫీ, పెడుతున్న సుమనకి మిల్వాకీ ప్రయాణం సంగతి గుర్తొచ్చింది. అప్పటికే ఎనిమిది దాటింది. హడావుడిగా రత్నమాలని పిలిచి, అనుకోకుండా చుట్టాలొచ్చారనీ, ఇవాళ రాలేమని, పావుగంటసేపు క్షమాపణలు చెప్పుకుంది.

"ఫరవాలేదండీ. ఇలాటివన్నీ నాకు అలవాటే. ఇరవై ఏళ్లనుంచీ వున్నాను కదా. మీకింకా కొత్తలా వుంది. మరేం బాధ పడకండి. వీలయినప్పుడే రండి." అంది రత్నమాల. తెల్లారి ఒకొకళ్లూ లేచేసరికి తొమ్మిది దాటింది.

పందు తెల్లారే లేచేడు. టీవీలో కార్టూనులు చూసుకోడానికి వచ్చి, కొత్తవాళ్లని చూసి, హాల్లో గుమ్మందగ్గరే నిలబడిపోయేడు. "ఫరవాలేదులే, రా" అన్నాడు శివరావు. ప్రకాశం తండ్రి "రా. పేరేమిటి" అని దగ్గరికి పిలిచేరు చనువుగా.

"పందు" అని సిగ్గుపడుతూ చెప్పి, టీవీదగ్గరగా కూర్చున్నాడు.

"టీవీకి అంతదగ్గరగా కూర్చోవద్దని చెప్పేనా" అంటూ శివరావు మందలించేడు.

కాఫీలూ, ఫలహారాలూ అయేసరికి పదకొండు.

"ఏమిటో వాడి చాదస్తం. ఇది చూడాలి, అది చూడాలి అంటూ ఒకటే రభస. మాకేమో వచ్చే కాలమూ, పోయే కాలమూ. ఎక్కడ్నుంచి వస్తుంది అంత ఓపిక" అంది తల్లి, కొడుక్కి వినబడకుండా ఓకన్ను అటేసి.

ఒకరితరవాత ఒకరు స్నానాలూ, ధ్యానాలు ముగించేసరికి లంచి టైమయింది. ఏకంగా అదే బ్రేక్‌ఫాస్టు అదే లంచి అంటూ, సుమన కాస్త భారీ ఎత్తున వంటలు మొదలు పెట్టింది.

లంచి అవగానే వెళ్తాం అంటూ ప్రకాశం లేచేడు కానీ శివరావు ఒప్పుకోలేదు. "ఇంతకాలం అయింతరవాత వచ్చేరు. అమ్మా, నాన్నగారూ రెస్టు తీసుకున్నట్టు వుంటుంది. ఈరాత్రికి వుండి రేపు, వెళ్లండి, ఆదివారమే కదా" అంటూ ఇన్సిస్టు చేసేడు.

ప్రకాశం మొదట కొంచెం మొహమాటపడినా సరే నన్నాడు అమ్మ మొహం చూసి. ఆవిడకి ఇంకా అలసట తీరలేదు.

సాయంత్రం మాటలమధ్యలో మిల్వాకీలో కొత్తగా కట్టిన ఆంధ్రాగుడిమాట వచ్చింది.

ప్రకాశం తల్లివేపు తిరిగి, "గుడికి వెళ్దామా. రేపు ఏకాదశి కదా" అని అడిగేడు, తల్లి ముందురోజు అన్నమాట గుర్తొచ్చి. అతనికి ఇలా అవసరం అయినప్పుడు తిథివారనక్షత్రాలు గుర్తొస్తాయి. శివరావుతో మరోపూట గడపగలగడం అతడికి సంతోషమే.

శివరావుకి కూడా ప్రాణం లేచొచ్చింది. "అవునండీ. అందరం కలిసి వెళ్దాం. ఏమంటావు" అంటూ సుమనవేపు తిరిగి "అటునించి అటే మీ అత్తయ్యగారిని కూడా చూసి రావచ్చు" అన్నాడు.

ప్రకాశం "రండి. అందరం నావాన్‌లో వెళ్దాం సరదాగా" అన్నాడు. కొత్తవాను. అమ్మా, నాన్నలకి సుఖంగా వుంటుందని వాళ్లు వచ్చేముందే కొన్నాడు. దాన్ని ఈవిధంగా సద్వినియోగం చెయ్యడం అతనికి ఆనందదాయకం.

ప్రకాశం తల్లి సందిగ్ధంగా తలూపింది.

సుమన ఇరకాటంలో పడింది. ఇలాటిసమయాల్లో సరే అన్నా తప్పే, అనకున్నా తప్పే.

"మీ వానులో వెళ్తే మళ్లీ మమ్మల్ని దిగబెట్టడానికి మీరు ఇంతదూరం వెనక్కి రావాలి కదా. మీకెందుకు శ్రమ" అని ప్రకాశంతో అని, "పొద్దున్నే వాళ్లకి రావడం వీలు పడదని చెప్పేను. వాళ్లు మరో పనేదేనా పెట్టుకోవచ్చు. మళ్లీ ఇప్పుడు వెళ్తే బాగుంటుందా," అంది శివరావుతో.

"ఫరవాలేదండి. మిల్వాకీ ఎంతదూరం కనక. గంట ప్రయాణం. మరేం చెప్పకండి. పదండి" అన్నాడు ప్రకాశం.

శివరావు "దానికేంవుంది. వస్తున్నాం అని చెప్తాం. వాళ్లకి వీల్లేకపోతే ఆమాట వాళ్లే చెప్తారు కద. పోనీ, నేను మాటాడతాలే రత్నమాలగారితో" అన్నాడు. తాను గొప్ప ప్రోబ్లమ్ సాల్వరునని గట్టినమ్మకం అతనికి.

ఆదివారం తెల్లారి లేచి అందరూ కలిసి ప్రకాశంవాన్‌లో మిల్వాకీ వెళ్లడానికి నిశ్చయం అయిపోయింది.

ప్రకాశం జీపీయస్ సెట్ చేసేడు పకడ్బందీగా.

శివరావుకీ, ప్రకాశానికీ ఉత్సాహం పట్ట పగ్గాల్లేకుండా వుంది.

ప్రకాశం అమ్మా నాన్నగారికీ ఎప్పుడెప్పుడు ఇల్లు చేర్తామా అని వుంది.

పండుకి ఎక్కడికో వెళ్తున్నాం అన్న సరదాయే తప్ప ఎక్కడికి ఎందుకు అన్న విచారం లేదు.

సుమన మనసు ఎలా వుందో చెప్పడం కష్టం.

* * *

ఆలయంలో అర్చన చేయించి, ప్రసాదాలు పుచ్చుకుని, బయటపడేసరికి ఒంటి గంటవుతోంది.

"మీదయవల్ల మేం కూడా ఏకాదశిపూట భగవంతుని దర్శనం చేసుకున్నాం" అన్నాడు శివరావు పరమానందంగా.

"మాదేం వుంది నాయనా. అంతా ఈశ్వరేచ్ఛ. మిమ్మల్ని ఇలా చూస్తాం అని మేం అనుకున్నామా" అంది ప్రకాశం తల్లి.

"శివుడాజ్ఞ లేందే చీమయినా కుట్టదు." అన్నారు ప్రకాశం తండ్రి.

"చీమ ఎందుకు కుట్టదు?" అని అడిగేడు పండు ఏదో కథలా వుందని.

"శివుడు ఆజ్ఞ ఇవ్వాలన్నమాట. శివుడు చీమతో నువ్వు ఇప్పుడు కుట్టొచ్చు అని చెప్తే కుడుతుంది. లేకపోతే కుట్టదు" అన్నారాయన.

"మరి ఎలా తెలుతుంది మనకి శివులాగ్న ఎపుడయిందో?" అన్నాడు పండు.

"చీమ కుట్టినప్పుడు తెలుతుంది."

"శివులాజన లేదని ఎలా తెలుతుంది?"

"కుట్టకపోతే ఆజ్ఞ లేదన్నమాటే."

"చెప్పే ఓపిక మీకుండాలి కానీ వాడయి ఆపడండి ప్రశ్నలు" అంది సుమన నవ్వుతూ.

"పిల్లలు కదమ్మా. అలా అడక్కపోతే మొద్దులంటాం మనమే." అన్నారాయన నవ్వుతూ. ఎనిమిదిమంది మనవలు ఆయనకి మరి.

* * *

రత్నమాల గారింటిముందు కారాగింది. ఆవిడ అందరినీ నవ్వుతూ

ఆహ్వానించింది లోపలికి. హాల్లో కూర్చున్నాక జూస్, కోక్ తెచ్చిచ్చింది. సుమన కళ్లు అత్తయ్యగారికోసం వెతుకుతున్నాయి.

"మా నానమ్మని ఒక్కపూటలో మిస్సయేరు మీరు. ఈరోజు పొద్దయమే కాలిఫోర్నియాకి ప్లేను ఎక్కించి వచ్చేను." అంది రత్నమాల నెమ్మదిగా.

సుమన, "ఆహా. అలాగా. ఫరవాలేదు లెండి." అంది వెలితిపడ్డ మనసుని దాచుకుంటూ.

"మీరు పొద్దున ఫోను చేస్తే ఏం చెప్పాలో తోచలేదు. ఆవిడ లేరు, రావద్దు అని చెప్పలేను కదా" అంది రత్నమాల క్షమాపణ ధ్వనిస్తూ.

"బుధవారం వెళ్తానన్నారు ఫోనులో మాటాడుతున్నప్పుడు," అంది సుమన అప్పటికీ సందేహం తీరక.

"అవును, బుధవారానికే బుక్ చేసేం. నిన్న మామామయ్య, ఇక్కడే వుంటారులెండి, వచ్చి తను ఈరోజు కాలిఫోర్నియా వెళ్తున్నాననీ, నానమ్మ ఈరోజే బయల్దేరితే తోడుంటాననీ చెప్పేడు. ఎయిర్‌లైన్‌కి ఫోన్ చేస్తే – అది కూడా మామయ్యే చేసేరులెండి – టికెట్టు మార్చడానికి వీలేనని తెలిసింది. అంచేత ఆవిడ వెళ్లిపోతానంటే నేను సరేనన్నాను. మామయ్య తోడుంటారు కదా అని" అంది రత్నమాల.

"పోన్లెండి. అదీ మంచిదే. ఇలాగైనా మీ పరిచయం అయింది కదా. మా వూరు రావాలి మీరు" అన్నాడు శివరావు.

"అవునండీ. తప్పకుండా రండి. నేను కూడా ఇంట్లోనే వుంటాను," అంది సుమన. అత్తయ్యగారిని చూడలేదన్న కొరతే తప్ప పాపం రత్నమాల ఆదరణలో లోపం లేదు మరి

తిరుగు ప్రయాణంలో మధ్యసీటులో కిటికీపక్కన కూర్చుని ఆలోచిస్తోంది సుమన శివరావుకీ రత్నమాలకీ మధ్య జరిగి వుండగల సంభాషణ.

"అనుకోకుండా ప్రయాణం అయేమండీ ఇవాళ. నాస్నేహితులతో మిల్వాకీగుడికి వస్తున్నాం."

"అలాగా. అక్కడినించి మాయిల్లు ఎంతో దూరం లేదు. మాయింటికి రావాలి మీరు,"

"ముందు రామని చెప్పేం కదా అంటోంది సుమన"

"దానికేంపుందండీ. మనలో మనకేమిటి. ఫరవాలేదు రండి."

"నేనూ అదే అన్నానండీ తనతో."

లేదా మరో స్క్రిప్టు –

"అనుకోకుండా ఈరోజు మిల్వాకీ ప్రయాణం తగిలిందండీ. గుడికి వస్తున్నాం. ..."

"ఇంకేం మరి. రండి మాయింటికి కూడా."

"మీకు ఫరవాలేదంటేనే వస్తాం. అట్టే సేపుండం లెండి"

"గుమ్మంలో అడుగెట్టకుండానే బేరాలు పెడుతున్నారేమిటండీ. మీరసలు రండి. తరవాత చూద్దాం"

"లంచి మీరేం చెయ్యకండి. రెస్టారెంటుకి వెళ్దాం."

"ముందు మీరు రండి. తరవాత చూద్దాం భోజనాలసంగతి."

.అదీ కాకపోతే మరోలా సాగి వుండొచ్చు సంభాషణ కానీ ...

ఎన్ని స్క్రిప్టులు రాసుకున్నా "సుమనకి అత్తయ్యగారిని చూడాలని చాలా ఆతురతగా వుంది''లాటి మాటలు భర్తనోట వచ్చినట్టు తట్టడంలేదు ఆఅమ్మాయిబుద్ధికి.

అదే క్షణంలో ముందుసీటులో కూర్చున్న శివరావు వెనక్కి తిరిగి, సీట్లసందులోంచి చెయ్యి పెట్టి, సుమన మోకాలిమీద దరువేస్తూ అన్నాడు, "డిసెంబరులో ఇండియా వెళ్తాం కదా. అప్పుడు నిన్ను తప్పకుండా విశాఖపట్నం తీసుకెళ్తాను. మీఅత్తయ్యగారిని తప్పకుండా కలుసుకుందాం. ఎంతదూరం కనక, రాజమండ్రిలో రాత్రి రైలెక్కితే తెల్లారేసరికి విశాఖలో వుంటాం."

సుమనకి నవ్వొచ్చింది కానీ నవ్వలేదు.

"శివులాన లేదంతే," అన్నాడు పందు రెండు చేతులూ గాల్లోకి ఎత్తి వదిలేస్తూ.

సుమన బాబువైపు ఓసారి చూసి, భర్తతో సరేనన్నట్టు తలూపి, కిటికీలోంచి చూడసాగింది మహోద్వేగంతో దూసుకుపోతున్న పోతున్న పొలాల్నీ, ఆ పొలాల్లో సినిమాబొమ్మల్లా కదులుతున్న పశువుల్నీ ....

❊ ❊ ❊